

Fiom-geschiedenis in detail.

1930 Oprichting Federatie van Instellingen voor de Ongehuwde Moeder en haar kind.

Er worden 25 instellingen lid van de F.I.O.M. Zij onderschrijven het doel: de federatie treedt op tussen de overheid en de particuliere verenigingen '... teneinde te komen tot een regeling over het geheele land van de subsidieering van de instellingen'. Er komt een rijkssubsidie waardoor het mogelijk is om een landelijk bureau in te richten. De juristen van dit bureau behandelen zaken die de plaatselijke verenigingen niet zelf aankunnen. Het gaat dan bijvoorbeeld over het plaatsen van Engelse kinderen bij Nederlandse pleegouders die het kind uiteindelijk hopen te adopteren. De F.I.O.M. bouwt ervaring op, met name door de vele verzoeken van aspirant-adoptieouders. Op grond van die ervaring zal de F.I.O.M. een rol spelen in het politieke debat bij de opmaat naar Pleegkinderenwet en Adoptiewet.

1940

De F.I.O.M richt de *Commissie tot Centralisatie inzake Afstand van Kinderen* op. Doel van deze commissie is onder meer het tegengaan van de 'ongeorganiseerde' afstand van kinderen, betere selectie van pleegouders en het voorkómen van afstand "indien daarvoor geen ernstige gronden zijn aan te geven.

1946 Ongehuwd zwangere vrouwen worden gelijk gesteld met gehuwden: *recht op uitkering bij zwangerschap en bevalling*.

1945

Gedurende en kort na de Tweede Wereldoorlog wordt een groot aantal buitenechtelijke (soms ongewenste) kinderen geboren. In het jaarverslag over 1944 meldt een bureau: 'Van de 45 onwettige geboorten was in 14 gevallen de verwekker een Duitsch Militair.' In 1947 noteert datzelfde bureau dat van de 60 onwettige geboorten de verwekker in 17 gevallen *een geallieerd militair* was. Veel kinderen worden na de geboorte afgestaan. Dit vormt de directe aanleiding voor de druk van organisaties van pleegouders op de regering om de Pleegkinderenwet te herzien.

1946 Herziening Kinderwetten.

De minderjarige ongehuwde moeder krijgt een *juridisch erkende familieband* met haar kind. Betaalde maatschappelijk werkers doen hun intrede in de vele reeds bestaande lokale particuliere voorzieningen voor ambulante hulp aan ongehuwde moeders pleegkinderen.

1951 *Kinderbijslagwet*.

Ook ongehuwde moeders krijgen kinderbijslag.

1953 *Pleegkinderenwet*.

Er wordt een einde gemaakt aan ongecontroleerde plaatsingen. van staatswege worden eisen geformuleerd over de opvoeding van pleegkinderen.

1956 *De Adoptiewet*.

Aanvankelijk staat de F.I.O.M. nog afwijzend tegenover een wetgeving. Later gaat zij akkoord, maar behoudt in woord en daad een zekere reserve.

1957 Algemene Vergadering van de F.I.O.M. wordt gewijd aan de eerste ervaringen met de wet op de adoptie.

Prof. Petit, voorzitter van de Centrale Adoptie Raad, stelt: '... we moeten er ons voor wachten adoptie als de normale bekroning van het pleegouderschap te aanvaarden.' De secretaris van de F.I.O.M., Mr. Sark, houdt een pleidooi voor samenwerking tussen de officiële instanties en het particulier initiatief zoals F.I.O.M., om '... de moeder hulp en bijstand te geven, opdat de ongehuwde moeder in staat wordt gesteld zich voor haar kind te interesseren en haar aandeel in de opvoeding bij te dragen.' Er zijn ruim 140 aangesloten verenigingen waar hoofdzakelijk vrijwilligers werken.

1961

De overheid verstrekt subsidies op basis van een Tijdelijke Subsidieregeling voor de Ongehuwde Moederzorg. Het geeft mogelijkheden om betaalde *beroepskrachten* aan te stellen.

1962

F.I.O.M. verzoekt om wijziging van het art. 129 Besluit Boekhouding. Vier jaar later zal dit een feit worden. De gegevens van een afgestaan kind mogen op verzoek van de moeder worden verwijderd van haar *persoonskaart*. deze gegevens blijven wel bewaard in het Landelijk Schakelregister.

1965 *Bijstandswet*.

Opname van een zwangere vrouw in een tehuis wordt uit de Algemene Bijstandswet betaald; voordien werkten de tehuizen op gemeentesubsidie. Ongehuwde moeders kunnen voortaan een uitkering krijgen en *zijn niet langer afhankelijk van ouders*. De Bijstandswet versterkt in hoge mate de mogelijkheid dat - ook jonge - zwangere vrouwen en ongehuwde moeders op eigen benen gaan staan.

1966

De Roomsche Katholieke Verenigingen Meisjesbelangen in Nederland meldt in het contactblad dat zij de hulp aan ongehuwde moeders zal stopzetten, omdat het werk 'wetenschappelijk verantwoord door beroepskrachten gedaan moet worden.

De *Hendrik Pierson Vereniging* laat in haar landelijk tijdschrift de socioloog Winkler Prins aan het woord over de invloed van de omgeving op ongehuwde moeders: 'Men is onmiddellijk bereid om voor de ongehuwde moeder in de bres te springen. Tegelijkertijd verlangt men echter de nodige dankbaarheid. Men verlangt soms van haar dat zij de opvoeding van haar kind nog serieuzer zal nemen dan gehuwde moeders, doch tegelijkertijd verwacht men dat zij minder kan. Voorop dient echter te staan dat niet de beslissingen die wij voor de ongehuwde moeder zouden willen nemen, doch de hare uitgangspunt dienen te zijn voor de hulp.'

Het HPV-bestuur bedankt voor *donaties*: ruim vierduizend gulden afkomstig van 83 leden, en vermeldt daar uitdrukkelijk bij dat dit geld niet zal worden gebruikt om exploitatietekort te delgen.

1967

'*Met normen aan het werk*' heet de studiedag waaraan 180 personen, voornamelijk uitvoerend werkers van bureaus en tehuizen, deelnemen. Inspraak van de praktijkmensen heeft grote invloed op de vaststelling van het rapport 'Normen voor de externe en interne ongehuwde moederzorg' De reikwijdte van de ongehuwde moederzorg is groot. Van de nooit gehuwde vrouwen met een buitenechtelijk kind heeft 76% contact met de *ongehuwde moederzorg*.

1968

De F.I.O.M. is uitgegroeid tot een federatie van formaat. Lid zijn 3 landelijke koepels; 39 bureaus plus 22 spreekuuradressen voor ambulante hulp; 27 tehuizen en daarnaast 8 bijzondere instellingen (zoals Bescherming Joodse Meisjes; Leger des Heils; Belangenbehartiging Ongehuwde Moeders). Er is een driedeling naar levensbeschouwing: protestant, katholiek en algemeen. Samenwerking tussen besturen en uitvoerende krachten leidt tot de oprichting van het eerste niet-confessionele bureau: de Algemene Stichting Niet-gehuwde Moederzorg te Breda. Het Rijk subsidieert 60% van alle werk; de Provinciale overheid 20% en de overige 20% komt uit gemeentelijke subsidie en particuliere giften.

1969

Het Tijdschrift voor Maatschappelijk Werk publiceert een verslag van de studiedag over de sociale positie van ongehuwde moeders in Nederland, georganiseerd door de F.I.O.M. Het referaat van H. Milikowski onder de titel 'Tolereren of accepteren? Onvoorwaardelijk accepteren', luidt een verandering in. De opvatting dat ongehuwd moederschap tot sociale pathologie gerekend moet worden, verliest terrein. In steeds bredere kring wordt gesteld dat de speciale problematiek van de ongehuwde moeder ontstaat door de positie waarin ze door de samenleving geplaatst wordt en niet als gevolg van haar persoonlijk ziekelijk of zedeloos gedrag. De overeenkomsten in de problemen van ongehuwde moeders en andere alleenstaande moeders worden benoemd.

1970

De publicatie *'Draaglast, draagkracht. Abortus provocatus in het kader van de hulpverlening aan de ongehuwd zwangere vrouw'* wordt door de F.I.O.M uitdrukkelijk gepresenteerd aan de eigen leden én aan iedereen die zich bezighoudt met de abortusproblematiek in Nederland en zegt 'de hulpverlening met betrekking tot de abortusproblematiek als normaal bestanddeel van haar takenpakket' te zien. Uitgangspunt is het zelfbeschikkingsrecht van de vrouw met betrekking tot het al dan niet doen voortbestaan van de vrucht en de overtuiging dat het meedenken van anderen (dit is: een maatschappelijk werker) vereist is om tot een weloverwogen beslissing te komen. Deze duidelijke stellingname ondersteunt de uitvoerend werkers. Het zal nog veertien jaar van studie, acties en politieke lobby duren tot de Abortuswet een einde maakt aan het werken in de marge van het wettelijk toegestane.

1971

Een Rijkssubsidieregeling Maatschappelijke Dienstverlening aan niet-gehuwde moeders en hun kind vervangt de tijdelijke regeling die sinds 1961 bestond. Het ministerie stort de subsidie op de bankrekening van twintig zelfstandige stichtingen - *per adres Landelijk Bureau van de F.I.O.M.* De bijzondere instellingen die niet specifiek op de ongehuwde moederzorg gericht zijn, gaan hun eigen weg

De Echtscheidingswet wordt aangenomen. Het hulpverleningsaanbod van de Fiom wordt verbreed tot hulp bij zwangerschap en alleenstaand ouderschap (niet-gehuwde moeders/vaders; ouders van wie de partner overleden is; gescheiden ouders). Naast informatie, advies en hulp aan individuen en groepen wil de Fiom ook: 'de belangen van de doelgroepen samen met hen behartigen en streven naar *mentaliteitsverandering* ten aanzien van het éénoudergezin.'

1969 – 1979

Actiepunten van groeperingen als *Dolle Mina, MVM, Wij Vrouwen Eisen en Blijf van mijn Lijf* worden herkend door werkers en cliënten. Op veel plaatsen wordt samengewerkt met lokale actiegroepen en leggen maatschappelijk werkers en bestuursleden hun gewicht in de schaal om veranderingen en verbeteringen in de leefsituatie van cliënten door te voeren.

1971

Fusieproces tussen de drie koepels F.I.O.M., C.O.M. (Centrale voor de Ongehuwde Moederzorg, een eerdere fusie van katholieke en algemene vereniging) en H.P.S. (Hendrik Pierson Stichting) Het zijn jaren van verhitte discussies. De uitvoerend werkers zijn al lang vóór samenwerking en hebben - in overeenstemming met de tijdgeest - hun manier om dat te laten weten. Er wordt een bezetting gepland van het gebouw waar de besturen van C.O.M.; H.P.S. en F.I.O.M. vergaderen. Een telegram waarin de gezamenlijke bureaus hun stem laten horen, wordt te vroeg afgeleverd waardoor de bezetting met een sisser afloopt. Vanaf 1975 gaan de instellingen verder samen onder de naam Fiom, Nederlandse vereniging van organisaties voor hulpverlening bij zwangerschap en alleenstaand ouderschap.

Emancipatie in de brede betekenis van het woord is uitgangspunt voor het werk van de Fiom, met de nadruk op de emancipatie van het éénoudergezin en de emancipatie van de vrouw. De doelgroep wordt vastgelegd:

- 1) mensen - al dan niet gehuwd - die vragen/problemen hebben rond zwangerschap;
- 2) alleenstaande ouders met hun kinderen;
- 3) Kinderen van alleenstaande ouders.

Het doel dat de Fiom voor deze groep nastreeft, is:

- belangenbehartiging en hulpverlening;
- voorkomen van bedoelde problemen;
- verbetering van de maatschappelijke positie;
- coördineren van het werk van de leden van de Fiom.

Door de fusie gaan 24 bureaus plus extra spreekuuradressen, 14 tehuizen en 24 (begeleide) huisvestingsprojecten onder één vlag samen verder.

1975 Het 'Jaar van de Vrouw' lokt de Dolle Mina-reactie uit: '*Geen jáár, léven voor de vrouw.*' Het affiche met die slogan is in menig Fiom-bureau te vinden. De boodschap voor wie en waarom zij wil strijden is duidelijk. Veel Fiom-werkers zijn actief in de Vrouwenbeweging en werken daar samen met hun cliënten in uiteenlopende 'stakingen-tegen' en 'acties-voor'.

1975 - 1980

De bundeling van krachten van de drie organisaties levert een reeks nieuwe activiteiten op. De activiteiten zijn onder andere gericht op abortushulpverlening en wetswijziging; huisvesting, met name voor vrouwen 'die in een *krisissituatie* het huis ontvluchten'; recht op *parttime* werk; doorbreken van taboe rond afstand doen van een kind; ouderlijk gezag in niet-huwelijkse situaties. Maatschappelijk werkers, vrijwilligers, bestuursleden en staffunctionarissen zetten zich in voor de doelgroep. En (ex)cliënten zijn te vinden in de besturen.

1979

Het 'Jaar van het Kind' betekent voor de Fiom de start van activiteiten die specifiek voor kinderen uit éénoudergezinnen ontwikkeld worden: crèches, kinderpraatgroepen en vakantiecampen.

1980

Onder de verzamelnaam '*Eigen Werk*' worden door het Landelijk Bureau bijzondere werkstukken en scripties uitgegeven om de werknemers ervaringen te laten uitwisselen en gezamenlijke expertise te ontwikkelen. De reeks zal tot 1990 blijven bestaan en gaat daarna nog enkele jaren door onder de naam 'methodiekreeks'.

In de jaren tachtig worden *BOM-groepen* (Bewust Ongehuwd Moeder) georganiseerd op Fiom-bureaus. Sommige lesbische vrouwen willen moeder worden maar stuiten op discriminatie bij de klinieken. Fiom ijvert voor de gelijkstelling van allen die via KID (Kunstmatige Inseminatie met Donorzaad) zwanger willen worden. Er zijn groepsactiviteiten voor bijstandsmoeders en vakantieprojecten voor éénoudergezinnen.

1981

Het Landelijk Bureau Fiom stelt (in duobaan) *twee staffunctionarissen Emancipatie* aan. Deze aanstelling werd mede mogelijk gemaakt door de subsidie aan zogeheten proefprojecten onder de verantwoordelijkheid van Directie Coördinatie Emancipatiebeleid van de Overheid

1982

Decentralisatie van het ambulante Fiom-werk. Subsidie moet verstrekt worden door de gemeente van vestiging. Het voortbestaan van de Fiom-bureaus hangt aan een zijden draadje. Na politieke lobby, steun van zowel linker- als rechterzijde, wordt door minister Brinkman toegezegd dat de decentralisatie wordt teruggedraaid. Pas een jaar later na een demonstratie in Amsterdam en een Kamermeerderheid op een motie door Lankhorst komt het bericht dat de Fiom weer landelijk gefinancierd zal worden. De Fiom-bureaus in de vier grote steden worden wel door hun lokale overheid gesubsidieerd

1984 *Wet Afbreking Zwangerschap.*

Maatschappelijk werkers van de Fiom wisten zich tot nu toe gesteund door het beleid van hun organisatie. Vanaf dit jaartal opereren ze ook binnen de marge van de wet. Voor veel werkers én cliënten een opluchting.

1985 - 1988

Landelijke financiering vereist een landelijke structuur voor de Fiom. Er zal één landelijke organisatie voor uitvoering van het werk komen. Staatssecretaris Dees van WVC is van mening 'dat een voorziening als de Fiom-bureaus - met behoud van huidige taken en functies - ook op het terrein van vrouwenhulpverlening, zoals hulpverlening in gevallen van incestproblematiek, voorziening rond vrouwenmishandeling en hulpverlening bij echtscheidingsproblematiek een belangrijke rol kan spelen'. WVC wil dat de Fiom zich oriënteert op *nieuwe ontwikkelingen* in de maatschappij en prioriteiten stelt bij de omschrijving van de doelgroep. Budgetuitbreiding is daarvoor beschikbaar. In 1988 wordt op het Landelijk Bureau een staffunctionaris Vrouwenhulpverlening aangesteld. De bestaande rechtspersonen, de bureaus en tehuizen, gaan op in de Landelijke Vereniging Ambulante Fiom, de

LVAF. De bedoeling is dat het Landelijk Bureau zal functioneren voor zowel de tehuizen als voor de bureaus. Door bezuinigingen kan dit niet uitgevoerd worden. Daarmee valt het organisatorisch verband tussen Fiom-bureaus en -tehuizen uiteen.

1989

De LVAF begrijpt het 'verzoek' van de staatssecretaris en stelt in haar beleidsnota: 'Gezien haar kennis en ervaring met de problematiek rond seksualiteit/voortplanting en ouder-kindrelatie én gezien haar visie op machtsverhoudingen en het van oudsher opkomen voor de onderdrukte vrouw, geeft de LVAF aan zich te willen richten op psychosociale hulpverlening aan *slachtoffers van seksueel geweld en incest en aan moeders van incestslachtoffers*.

Naast de sturing door de subsidiërende overheid, zijn het uiteraard de veranderingen in de maatschappij welke de Fiom dwingen tot heroriëntatie op haar hulpverleningsaanbod. Ontwikkeling van geboortetechnologie en het verschijnen draagmoederschap brengen andere hulpvragers naar de Fiom-bureaus. In de soms Babylonische spraakverwarring probeert de Fiom trouw te blijven aan de eigen principes maar deze, waar nodig, bij te stellen. Ze wil opkomen voor het zelfbeschikkingsrecht van de vrouw en pleit ook voor het bewaken van de rechten van het kind. In dat verband brengt de Fiom ongevraagd advies uit aan de overheid, betrokken ministeries en Kamerfracties en bepleit de opheffing van anonimiteit van spermadonoren.

1989

Nederland ratificeert het Haags Adoptieverdrag. Dit Verdrag geeft aan in welke omstandigheden het geoorloofd is om kinderen te adopteren en scheidt voorwaarden voor de uitvoering van interlandelijke adoptie.

1990

De koepelorganisatie Fiom is opgeheven en de nieuwe Landelijke Vereniging is juist opgericht. Het belang van de eigen geschiedenis wordt hoog gewaardeerd: er wordt een opdracht gegeven aan Hueting en Neij voor een historisch onderzoek. Hun *publicatie 'Ongehuwde moederzorg in Nederland'* behoort nog steeds tot één van de belangrijkste bronnen. De in opdracht gemaakte fototentoonstelling van Noordenbos brengt de verschillen en overeenkomsten in het werk over zestig jaar in beeld.

Per 1 januari wordt de Landelijke Vereniging omgezet in de Stichting Ambulante Fiom. Er zijn 16 bureaus die zich inzetten bij hulpvragen rond:

- alleenstaand ouderschap;
- onverwachte zwangerschap;
- adoptie en post-adoptievragen;
- incest en seksueel geweld;
- stief- en co-ouderschap.

Als landelijk werkende instelling voor uitvoerend werk zoekt de Fiom steeds samenwerking. De besturen van Fiom en de LVAHV (Landelijke Vereniging van Alleenstaande Arabische Vrouwen) bijvoorbeeld sluiten een samenwerkingscontract voor de duur van twee jaar. En een aantal bureaus initiëren of nemen deel aan samenwerkingsverbanden voor hulp na seksueel geweld. Een bureau ontvangt een grote subsidie in het kader van het VN 'Jaar van het Gezin. Met de subsidie worden lesbrieven gemaakt over 'andere samenlevingsvormen'.

1994

In een *kort geding* moet de Fiom voor de rechter verschijnen omdat de Stichting Afstammingskinderen de Fiom wil laten dwingen om, zonder voorwaarden vooraf, de volledige dossiers van afstandsmoeders aan hun biologische kinderen ter inzage te geven. De Fiom erkent het recht op afstammingsinformatie, maar respecteert tegelijkertijd de privacy van de moeder en wil de inzage daarom beperken tot de afstammingsgegevens. De rechter stelt de Fiom in het gelijk. De Fiom is van mening dat, buiten formeel vastgelegde afstammingsgegevens, de afstandsmoeder zelf moet kunnen bepalen of zij alles wat er over haar geschreven is, ook aan haar kind wil laten lezen. Er is zeer veel aandacht in de pers. In een artikel in Vrij Nederland wijzen afstandsmoeders op hun recht op privacy. Ze wijzen op de vaak hele en halve onwaarheden in de dossiers, vaak subjectief beschreven vanuit de heersende opvattingen van decennia geleden. De kwestie vormt onder andere

de aanleiding tot de oprichting van de *Stichting Afstandsmoeders* die in de volgende jaren vaak in de publiciteit zal treden.

1995

De interne scholing van de Fiom wordt verzelfstandigd en gaat verder als Mediant, bureau voor deskundigheidsbevordering voor de Maatschappelijke Opvang en de Ambulante Fiom.

De Fiom viert haar *65-jarig jubileum*. In het voortraject vinden gescheiden *expert-meetings* plaats van geadopteerden, afstandsmoeders en adoptieouders. De resultaten worden gepresenteerd tijdens het jubileumcongres "Adoptiedriehoek Interactief". Op dit congres vindt voor het eerst in Nederland een ontmoeting in de openbare ruimte plaats van de drie 'partijen' die gezamenlijk de adoptiedriehoek vormen. Naast de reeds bestaande organisaties van uit het buitenland geadopteerden wordt naar aanleiding van dit congres Möbius opgericht voor *geadopteerden van Nederlandse ouders*. Hoewel zij de oudste groep vormen, waren zij tot nu toe letterlijk en figuurlijk het meest onzichtbaar. Tien jaar later zullen er naast de Stichting Afstandsmoeders tenminste twaalf organisaties voor geadopteerden zijn en zes voor geadopteerden en hun adoptieouders samen. Wijziging Afstammingswet. In de nieuwe Afstammingswet worden vele zaken geregeld, een aantal daarvan hebben gevolgen voor de doelgroepen van de Fiom. De wetgever maakt voortaan onderscheid tussen de begrippen 'biologische vader', 'donor' en 'verwekker'. Het vaderschap dat door huwelijk ontstaat kan nu - behalve door de man - ook door de vrouw én door het kind worden ontkend. Het juridisch moederschap wordt ook geregeld bij wet. Door deze wet kan een ongehuwd heteroseksueel paar adopteren en is adoptie door één persoon mogelijk.

1998 – 2000

Twee opvolgende interne reorganisaties en een bezuiniging door de Rijksoverheid betekenen een aanslag op de Fiom. Het aantal bureaus moet worden teruggebracht tot negen.

1999

Per 1 januari fuseert de Stichting Ambulante Fiom met *ISS*, afdeling Nederland. Het aantal vragen om advies, bemiddeling en hulp bij zoekacties naar *bloedverwanten* stijgt sterk. De voortdurende aandacht in de media dragen ertoe bij dat zoekers - meer dan voorheen - weten dat het mogelijk én toegestaan is om een bloedverwant te zoeken. Een onbedoeld neveneffect daarvan is dat mensen die niet op zoek willen gaan naar hun biologische vader of moeder onder een andere druk komen te staan: zoeken schijnt te móeten. Gespreksgroepen en open inloopavonden dragen bij aan hulp aan zoekers en aan mentaliteitsbeïnvloeding van de omgeving.

2001

Geruchtmakende documentaires door Netwerk en NCRV slaan in als een bom bij het publiek. In korte tijd melden zich veel vrouwen die in het verleden *zwanger werden door incest*. Al enkele jaren is de Fiom incidenteel (en in samenwerking met andere organisaties) met deze hulpvraag bezig en start nu de eerste groepshulpverlening. Felle reacties van voor- en tegenstanders wijzen op de noodzaak van zorg voor de individuele slachtoffers en van het doorbreken van het stilzwijgen over zwangerschap door incest.

Wijziging van de Adoptiewet maakt het voor paren van gelijk geslacht mogelijk om een kind te adopteren. De verruiming van de mogelijkheden voor de ene doelgroep, de ongewild kinderloze paren, heeft consequenties voor de andere, de moeders(echtparen) die afstand ter adoptie overwegen. De Fiom moet daarop haar beleid en praktijk op afstemmen.

2003

Het *preventieproject 'onbedoelde zwangerschap bij vluchtelingen en asielzoekers'* wordt afgerond met een draaiboek. Het draaiboek is gemaakt op basis van bijeenkomsten door zo'n 185 medewerkers uit de Medische Opvang, Stichting Nidos en VluchtelingenWerk. Het is een twijfelachtig genoeg dat de Fiom haar expertise, opgebouwd in decennia hulpverlening aan Nederlandse onbedoeld zwangeren en ongehuwde moeders in het vervolg kan inzetten voor allochtone cliënten.

2004

De Wet Donorgegevens kunstmatige bevruchting treedt in werking. Anonimiteit van spermadonoren verval. Behalve de reeds bekende zoekers - geadopteerden, kinderen van ongehuwde moeders en van gescheiden ouders - melden zich ook de KID-geborenen met zoekvragen en met identiteitsproblemen. Historisch gezien zijn de moeders van deze zoekers de cliënten van de Fiom van een generatie.

2005

De Fiom viert haar 75-jarig bestaan. Het jubileumcongres draagt de titel *"Onbedoelde zwangerschap: van taboe naar openheid"*.

2006

Dit jaar stond in het teken van expertiseoverdracht van de hulpverlening op het gebied van seksueel en huiselijk geweld. De Fiom ervaart knelpunten in haar overdracht van de hulpverlening op dit aandachtsgebied. Omdat slachtoffers van seksueel geweld nauwelijks adequate hulp kunnen krijgen en tussen wal en schip dreigen te raken, schrijven de Fiom, RutgersNissoGroep en Movisie gezamenlijk een "plan van aanpak seksueel geweld". Vanuit de politiek wordt met interesse gereageerd op dit plan, maar het levert vooralsnog niets concreets op.